

den højtærede Minister ikke komme bort fra — at det, som Hvertallet foreslaar, er at forlade den Ordning, som er den gældende. Altsaa skal der fra nogen af Siderne gives særliq gode Grunde, skulde de gode og stærke Grunde gives af dem, der tilraade at forandre den hidtil gældende Lov her i Landet. Det har den ærede Ordfører imidlertid været saa langt fra at give, at han sluttede med at erklære, at han ansaa det for at være temmelig ligegyldigt i Realiteten, enten man vedtog det ene eller det andet. Han mente egentlig ikke, det vilde medføre et væsentligt forskelligt Resultat, enten man lader det paagældende Stykke i § 96 blive staaende eller ej. Den Opfattelse har jeg dog ikke. Lovforslaget borttager en Beskyttelse, som Sømanden for Tiden har, og som han derfor har et billigt Krav paa, at vi ikke uden tvingende Grund berøve ham. Den ærede Ordfører gør navnlig gældende, at Princippet for ham er det, at der ikke bør kunne gøres Fordring paa at erholde ekstra Betaling for det, som ikke er Ekstraarbejde. Men der spørger jeg, hvad er Ekstraarbejde? Det er ganske vilkaarligt, hvad man her erklærer for Ekstraarbejde. Den ærede Ordfører mener, at det er ikke Ekstraarbejde for en Rutebaads Sømand at arbejde om Søndagen, men derimod for Sømand paa andre Skibe. Hvor staaer det frevet? Hvorfor er det mere Ekstraarbejde i det ene Tilfælde end i det andet? Om det skal opfattes som Ekstraarbejde eller ej, beror paa Lovens Bestemmelse, hvis Loven siger, der skal betales for det som Ekstraarbejde, saa er det Ekstraarbejde, og hvis Loven siger det modsatte, saa er det ikke Ekstraarbejde. Det er altsaa et Argument, der forudsætter det som givet, der netop skulde bevises. Den ærede Ordfører fremhævede dernæst — og det er det samme, som ogsaa den ærede Minister har gjort gældende — at det staaer jo en Sømand frit for at kontrahere med Rederen om andre Vilkaar og gennem sin Forhyringskontrakt fikre sig Betaling for Sødaagsarbejde, og — siger Ministeren — vil han ikke tage Hyren, paa de Vilkaar, der bydes, kan han jo lade være. Det kan han. Men det er ikke den Betragtning, som ellers gøres gældende i andre Love af lignende Art. Det er ikke den Betragtning, der er gjort gældende i den Helligdagslov, vi vedtog i Fjor. I Følge den er det ikke tilladt en Mand at holde sin Butik aaben om Søndagen, ikke en Gang naar han selv alene staaer i Butikken. Selv om han nok saa meget ønsker at sidde hjemme og sælge Bærer eller Cigarer, er det ham forbudt. Han skal gaa i Tivoli eller Dyrehaven, han

maa ikke blive hjemme og sælge sine Bærer. Endnu langt mindre maa han bruge sine Lærlinge eller Svende til at sælge. Hvorfor maa han ikke det? Det er formodentlig dels af Hensyn til hans Konkurrenter, men væsentlig fordi de Svende, som arbejde i hans Butik skulle have en Fridag. Men man kan jo sige akkurat det samme om Svendene som nu den ærede Minister siger om Sømandene, at naar de paatage sig en saadan Plads, maa de vide, hvad de gøre; de kunne jo lade være at tage den Plads. Ja, naturligvis kunne de det, og det kan en Sømand ogsaa. Men den Slags Lovbestemmelser gives jo netop for at lægge et Pres paa Arbejdsgiverne, i dette Tilfælde paa Rederen, og for at give en Beskyttelse til den svagere Part. Og hvis det saa endda drejede sig her om at indføre noget nyt, kunde man sige, at man var betænkelig derved, at man ikke kunde overse Konsekvenserne, vidste ikke, hvilke Byrder det vilde medføre for Skibsarten. Men det drejer sig kun om at bevare den bestaaende Ret her i Landet; det er den, man skal forandre for at faa en formel Overensstemmelse med Sverige og Norge i et Spørgsmaal, hvor det er fuldstændig ligegyldigt, om vi ere i Overensstemmelse med dem eller ej. Jeg kan ikke andet end gentage, at det vilde være i højeste Grad ubehdligt, om Vedtagelsen af denne Lov skulde medføre et saadant Tilbagestrid i den Ordning, som hidtil har været gældende hos os til Værrygelse for Sømandene. Jeg kan ikke andet end paa ny meget indtrængende gentage min Henstilling til Tinget om at vedtage Mindretallets Forslag.

Ordføreren (Klein): Det forekommer mig, at den ærede Taler ikke havde nogen Opfordring til at komme ind paa disse almindelige Betragtninger om skandinaviske Lovarbejder. Jeg vilde ønske, han ikke var kommen ind derpaa, idet jeg tilstaaer, at det, han fremførte, ikke gjorde noget tilfredsstillende Indtryk paa mig, og jeg havde i Grunden mindst ventet slige Betragtninger fra den Side. Jeg tror ikke, der var nogen Opfordring til at komme frem med disse almindelige Betragtninger ved denne Lejlighed; thi jeg har tilvisse ikke gjort gældende, at man skulde vedtage eller undlade at vedtage Bestemmelser ubelukkende efter, hvad der maa anses at være Ret i Norge eller Sverige. Jeg tror, at jeg temmelig tydelig har udtalt, hvad der kunde tale for det Forslag, som jeg for mit Vedkommende anbefaler, i Modsetning til det Forslag, der er stillet af det ærede Mindretal. Men ganske vist har jeg